

х х х

Между няколко оцелели от концентрационния лагер "Еникьой" ^{мои} ~~бележки~~ намирам малка тетрадчица с пожълтели листа. По тях има тъмни петна, останали от дъжда, който се стичаше в импровизираното скривалище под камъните в двора на лагера. В единия ъгъл на първата страница е написано: "Беседа за Христо Смирненски, прочетена пред лагерниците на 18 юни 1943 година".

Страниците са гъсто изписани с полупечатни букви - така, както се пишеше в затворите и лагерите. На единия край на първата страница, вече с обикновения ^{свои} мой почерк след Девети септември 1944 година ~~е написано~~: Преписът на беседата бе направен от др Силиян Пешев, убит по-късно, след разбиването на партизанския отряд при с. Батулия /26 май 1944 година/.

Прелиствам извехтелите малки страници на тетрадчицата и пред погледа ми се преплитат и сливат образите на двама младежи - на Христо Смирненски и на Силиян Пешев, на вдъхновения поет, на бореца със стихове, и на вдъхновения младеж, ^{борца} партизанска пушка, който беше преписвал беседата за Христо Смирненски в лагера на "Еникьой" и който обичаше Смирненски, рецитираше вдъхновено неговите стихове и вдъхновен падна в партизанската борба.

Какво общо има между двамата, между поета Смирненски и младежа Силиян Пешев и плеадата като него?

Тетрадчицата свършва с тия думи:

" Сред освободителната война, която народите днес водят, в борбата на нашия собствен народ поезията на Христо Смирненски - борческа, мобилизираща и народна - е за нас неизчерпаем извор на най-голямо вдъхновение, на твърдост, на кураж и на сила....